

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 27 december 2010 in zaken nrs. 10/27285 en 10/5325 in de
gedingen tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 januari 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen.

Bij besluit van 29 juli 2010 heeft de minister van Justitie het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 december 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel; hierna: de minister) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 januari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. De minister klaagt in zijn grieven, in samenhang gezien en samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het besluit van 29 juli 2010, nu daaraan een niet-inzichtelijk medisch advies ten grondslag ligt, wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Awb dient te worden vernietigd. De rechtbank heeft hiertoe redengevend geacht dat de arts van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA), hoewel hij het standpunt van de behandelend arts dat de vreemdeling een veilige behandelomgeving nodig heeft niet heeft weersproken, niet heeft onderzocht of in het land van herkomst aan de behandelvoorwaarde van een veilige behandelomgeving kan worden voldaan. De minister betoogt dat de rechtbank aldus niet heeft onderkend dat, voor zover thans van belang, volgens de BMA-adviezen van 12 december 2008, 9 januari 2009 en 20 oktober 2009 er in Armenië onderscheidenlijk Georgië behandel mogelijkheden voor de klachten van de vreemdeling zijn, en dat het BMA in reactie op de verklaring van de behandelend arts van de vreemdeling van 28 augustus 2009 kenbaar heeft gemaakt dat het medisch gezien niet te objectiveren en te voorspellen is hoe iemand zich in de toekomst na een eventuele terugkeer gaat voelen en dat speculatie hierover niet in een objectief, professioneel advies past.

2.2.1. De behandelend arts van de vreemdeling heeft bij brief van 28 augustus 2009 verklaard dat, gezien het klinisch beeld, zoals in het

medisch dossier staat omschreven, de behandelomgeving door de vreemdeling als veilig moet worden ervaren, alvorens een positief effect van welke behandeling dan ook zal kunnen plaatsvinden.

2.2.2. In reactie hierop heeft het BMA in het advies van 9 maart 2010 verklaard dat het medisch gezien niet te objectiveren en te voorspellen is hoe iemand zich in de toekomst na een eventuele terugkeer gaat voelen. Speculatie daarover past volgens het BMA niet in een objectief, professioneel advies. Een beoordeling van de daadwerkelijke veiligheid betreft geen medisch aspect en valt buiten het medisch deskundigheidsgebied, aldus het BMA.

2.2.3. Met betrekking tot de veilige behandelomgeving heeft de minister in het besluit van 29 juli 2010, voor zover thans van belang, verwezen naar het BMA-advies van 9 maart 2010.

2.2.4. Niet in geschil is dat in het land van herkomst van de vreemdeling, Armenië, geen Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging is gevestigd, en dat Georgië het dichtst bij Armenië gelegen land is waar wel een dergelijke vertegenwoordiging is gevestigd.

2.2.5. Nu de behandelend arts van de vreemdeling in de brief van 28 augustus 2009 niet heeft gesteld en toegelicht dat, gezien de aard en het ontstaan van de klachten van de vreemdeling, de behandeling van zijn klachten in Georgië in een context van zodanige onveiligheid zal plaatsvinden dat die behandeling als onaanvaardbaar moet worden aangemerkt, maar slechts dat de behandelomgeving door de vreemdeling als veilig moet worden ervaren, alvorens een behandeling positief effect kan hebben, bestaat in dit concrete geval geen aanleiding om te oordelen dat de arts van het BMA zich over voormelde door de behandelaar gestelde voorwaarde meer gemotiveerd had moeten uitlaten dan hij thans heeft gedaan.

De rechtbank heeft niet onderkend dat, gelet op het voorgaande, geen grond bestaat voor het oordeel dat de minister een niet-inzichtelijk medisch advies aan het besluit van 29 juli 2010 ten grondslag heeft gelegd.

De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 29 juli 2010 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat de minister zich in het besluit van 29 juli 2010 ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het beroep op de hardheidsclausule, bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, niet is onderbouwd.

2.4.1. Dit betoog kan niet tot het ermee beoogde doel leiden, reeds omdat de minister in de besluiten van 22 januari 2009 en 29 juli 2010 de medische omstandigheden die de vreemdeling heeft beoogd aan zijn beroep op de hardheidsclausule ten grondslag te leggen, heeft beoordeeld.

2.5. De vreemdeling heeft voorts in beroep betoogd dat de minister, in het kader van de beoordeling of vanwege medische omstandigheden vrijstelling van het vereiste van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) dient te worden verleend, ten onrechte heeft beoordeeld of, nu in het land van herkomst - Armenië - een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging ontbreekt, behandeling voor de psychische klachten van de vreemdeling in Georgië aanwezig is. De vreemdeling wijst er in dit verband op dat, volgens het beleid in paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), bij de vrijstelling van het mvv-vereiste krachtens artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) dient te worden beoordeeld of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag.

2.5.1. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf, indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.

Volgens paragraaf B1/1 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, dient, indien in het land van herkomst of bestendig verblijf geen Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging aanwezig is, de mvv in persoon te worden aangevraagd bij de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het dichtstbijzijnde land waar wel een vertegenwoordiging is gevestigd.

Volgens paragraaf B1/4.1.1, zoals deze luidde ten tijde van de aanvraag, dient, in het kader van de vrijstelling van het mvv-vereiste als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, te worden beoordeeld of de desbetreffende vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag.

Volgens het Wijzigingsbesluit Vc 2000 van 24 juni 2010, nr. 2010/10 (Stc. 2010, nr. 10228), in werking getreden op 1 juli 2010, waarbij paragraaf B1/4.1.1 van de Vc 2000 is gewijzigd, dient, in het kader van de vrijstelling van het mvv-vereiste als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, te worden beoordeeld of de desbetreffende vreemdeling, al dan niet onder voorwaarden, in staat is te reizen.

2.5.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer bij uitspraak van 31 augustus 2011 in zaak nr. 201008031/1/V1; www.raadvanstate.nl), dient de minister in voorkomende gevallen, gelet op het in paragraaf B1/1 van de Vc 2000 neergelegde uitgangspunt dat bij afwezigheid van een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst of bestendig verblijf de mvv dient te worden aangevraagd in het dichtstbijzijnde land waar wel een zodanige vertegenwoordiging is gevestigd, te onderzoeken of in laatstbedoeld land de voor de desbetreffende vreemdeling noodzakelijke medische behandelmogelijkheden aanwezig zijn,

ter voorkoming van een eventuele medische noodsituatie gedurende de procedure van zijn mvv-aanvraag.

Uit de paragrafen B1/4.1.1 en B1/1 van de Vc 2000, in samenhang bezien, volgt dat, indien zich de situatie voordoet dat een vreemdeling, bij gebreke van een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst, een mvv moet aanvragen in het dichtstbijzijnde land waar wel een dergelijke vertegenwoordiging is gevestigd, het beleid in paragraaf B1/4.1.1 van de Vc 2000 aldus moet worden verstaan dat moet worden beoordeeld of de desbetreffende vreemdeling, gelet op zijn medische situatie, in laatstbedoeld land zijn mvv-aanvraag kan indienen en, zo nodig, ook kan afwachten. Hierbij is weliswaar van belang dat de desbetreffende vreemdeling tot dat land zal worden toegelaten, maar, zo volgt uit onder meer de uitspraak van de Afdeling van 18 december 2007 in zaak nr. 200703445/1 (www.raadvanstate.nl), het is aan hem om aannemelijk te maken dat hij niet tot dat land zal worden toegelaten, hetgeen de vreemdeling in dit geval heeft nagelaten.

Gelet op het voorgaande en gezien het onder 2.2.4. overwogene, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister ten onrechte heeft onderzocht of de voor de vreemdeling noodzakelijke behandeling in Georgië aanwezig is.

2.6. Het beroep tegen het besluit van 29 juli 2010 wordt ongegrond verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 27 december 2010 in zaak nr. 10/27285;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

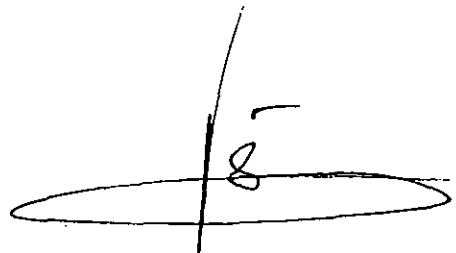
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 juni 2012

418-660.

Verzonden: 13 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser